

*„Oh coreyá ná prejiá.
Dureder ná ává!
T're vástá, t're punrá
Avcná kirñodyá
Te ádá pedá láves!“*

*„Крадецо, тука не припарвай,
повече не идвай.
Ръцете ти, краката ти
да окапят,
ако това животно тупнеш!“*

Друга „благословия за крадците“ е следната: В полунощ стопанинът отвежда животното или занася предмета, който иска да защити, на кръстопът и след като пусне на земята няколко косъма от говедото или парченце от каквото там носи, повтаря:

*„Ada hin tute,
Ná ává pál menge,
Dav tute, so kámáv;
Pçuvuseyá áshuná!“*

*„Това е твое,
при нас не идвай.
Каквото мога, ти давам!
Чуй ме, земен дух!“*

Циганите наричат пѣдпѣдка дяволската птица (Ciriclo bengeskro) и му приписват сатанински способности (вж. Касел). Денем дъщерите на Ниваши се появяват в полята в облика на пѣдпѣдци, а нощем крадат зърното. За да бъдат държани настрана по време на сеитба, е добре в четирите края на полето да се хвърлят части от пѣдпѣдци или поне пера от черна кокошка, която никога не е снасяла яйца. Това суеверие е разпространено и сред румънските селяни в Зибенбюрген.

Вероятно първичното значение на този мит може да се открие в гръцката традиция, според която пѣдпѣдкът като прелетна птица символизира възраждането на пролетта или живота. Херкулес идва в съзнание, след като неговият приятел Йолай (от гръцкото *ioulo*, *ioulos*) поднася пѣдпѣдък под носа му. Херкулес страдал от епилепсия, а древните смятали, че мозъкът от пѣдпѣдък бил особено подходящ за лекуването на тази болест. Поставянето от циганите на части от пѣдпѣдък в краищата на полето по време на сеитба свързва птицата с пролетта. Римляните наричали богинята Артемида покровителка на про-